

ବାନ୍ଦା ମହିନୀ ପାତ୍ର

ଲୁଣିତ ମୋହନ ମିଶ୍ର

ଜୀବନର ଚଲାପଥରେ ଅନେକ ଘାତ ପ୍ରତିପାଦ ଆସେ, ପ୍ରତିକୁଳ ପରିସ୍ଥିତିର ସାମ୍ବା କରିବା କୁହୁଁ । ବେଳେବେଳେ ଭିତ୍ତିରେ କିଏ କେତେବେଳେ ସାଉଁଟା ସୃତିକୁ ହଜାଇ ଦିଏ ତ କିଏ ନୂତନ ଭାବରେ ସୃତିଏ ସୃତିକୁ ସାଉଁଟି ନିଏ । ଏମିତି ଖୋଜିବା, ପାଇବା, ହଜାଇବାର ସମୀକରଣ ଭିତରେ କେତେ ଜ୍ଞାତ ଅଞ୍ଜାତ ସମ୍ବାଦନାସୁତିକ ସହିତ ପରିଚିତ ହୁଁ । ପ୍ରେମ ଶାଶ୍ଵତ, ଚିରତନ । ସତ୍ୟ ପ୍ରେମର ବର୍ଣ୍ଣନା ନାହିଁ । ପ୍ରେମର ପରିଧି ମାଟିରୁ ଆକାଶ ଯାଏ ବ୍ୟାୟାମ । ପ୍ରେମର ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗାନ ସାରା ଦୂନିଆ । ପ୍ରେମ ପାଇଁ ତ ଜୀବନ ମଧ୍ୟର । ପ୍ରେମ ପାଇଁ ତ ସମ୍ପର୍କରେ ନିବିଢ଼ିତା । ପ୍ରେମ ଯଦି ସଫଳ ହୁଁ ମନର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଡିଯାଏ । ଆଉ ଯଦି ଅସଫଳ ହୁଁ ମନ ଚିରଦିନ ଅତ୍ୱ୍ୟ ହେଇ ରହିଯାଏ । ଶଖ୍ଯ ତାଳ ଘଣ୍ଟା ଧୂନି ଓ ହରିବୋଲ ହୁଳହୁଳି ଶବ୍ଦରେ ପ୍ରକଳ୍ପିତ ହେଉଛି ଆଶ୍ରମ । କେତକୀ ଶୁଣିଲା ସେଇ ଚିରକାମ୍ୟ ମଧ୍ୟର କଷ୍ଟର -- ଉଠ ଭଦ୍ରେ ! କୁହ କ'ଣ ଅସୁରିଧା ହୋଇଛି ତୁମର ? ପରମ କାରୁଣୀକ ବାବା ଅବଶ୍ୟ ଭୂମର ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବେ । ବାବାଙ୍କ ମୁହଁରୁ କଥା ନ ସବୁରୁ ଚିନିଜଣ ବାବାଙ୍କ ପାଦତଳେ ଲୋଟି ପଢ଼ିଲେ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି କେତକୀର ସ୍ଥାମୀ ବାନାଯର ଓ ଶାଶ୍ଵତ ଶଶ୍ଵର । ଏକ ସ୍ଵରରେ କହିଇଥିଲେ - ବାବା ! ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ହେଲାଣି ଆମେ କୁଳ ରକ୍ଷାକାରୀ ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତିର ମୁଖଦର୍ଶନରୁ ବଞ୍ଚିତ । ଆପଣଙ୍କର କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ପଢ଼ିଲେ ଏଇ ଅଭାଗୀ ବନ୍ୟାଦୋଷରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରନ୍ତା । ଆପଣଙ୍କର କୃପାରୁ ଆମର ବଂଶରକ୍ଷା ହୋଇପାରନ୍ତା । ବାବା କହିଲେ - ସେ ପରମ ଲୀଳାମୟ ସ୍ଥାମୀଙ୍କ ଅଶାର୍ବଦ ରହିଲେ ଏ ଅବଳା ନିଶ୍ଚିତ ମାତ୍ରରୁ ଲାଭ କରିବ । ଉଠ ଭଦ୍ରେ ! ଉଠ ! ଭୂମର ମନୋକାମନା ନିଶ୍ଚିତ ପୂର୍ଣ୍ଣହେବ । କିଛି ସମୟ ପରେ ବାବା କହିଲେ - ଆଛା ! ଠିକ୍ ଅଛି । ଏବେ ତ ଜନଗହଳି ସମୟ । ନିରୋଳା ସମୟରେ ଆସନ୍ତୁ । ଏକାନ୍ତରେ । କେବଳ ଭୂମେ ଭଦ୍ରେ । ଦିବ୍ୟବାସରେ । ମୁଁ ଭୂମ ପାଇଁ ଭବ୍ୟ ପୂଜାର ଆୟୋଜନ କରିବି ନୀରବ ନିଶ୍ଚିଥରେ । ନିଭୃତରେ । ପରିତ୍ରି ଲଗୁରେ । ଶୁଦ୍ଧପୁତ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ । କେବଳ ଭୂମ ଉପସ୍ଥିତରେ । ବାବା ଅତି ଶାତ ନିର୍ମଳ ସୁମଧୁର କଷ୍ଟରେ କହିଲେ । କେତକୀ ଦୁଃଖୁଁ ନୟନରେ ବାବାଙ୍କ ଦେଖିଲେ । ବାବାଙ୍କ ଶୁଶ୍ରୁ ଏବଂ ପଗଡ଼ି ମଧ୍ୟରୁ ଚିହ୍ନା ଚିହ୍ନା ମୁଖମଣ୍ଡଳ ବାରି ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲା । ଅନୁରୂପ ଦୃଷ୍ଟିରେ ତା ଆତକୁ ଗାହିଁ ରହିଥିଲେ ସାମିଜୀ । ଚାରିକଷ୍ଟ ମିଳିତ ହେବାପରେ ଦୁହଁ ତଳୀନ ହୋଇଗଲେ କେହିଁ ଏକ ମୁଶ୍କ-ଅତୀତର ସୁରଣୀୟ ଭାବମୁହୂର୍ତ୍ତରେ । ସୃତି-ଅତୀତର ମୁକ୍ତ ଆକାଶର ଆଶ୍ରମକରେ ଉଭାସିତ ହୋଇଥିଲେ ଦୁରଗି ପ୍ରିୟ ଚରିତ୍ର । ଦୁରଗି ପ୍ରାଣପକ୍ଷୀ । କେତକୀ ଆଉ କୌଣସି । ଦୁହଁ ଥିଲେ ବାଲ୍ୟାଥା । ବିବର୍ତ୍ତନର ସଂସାରରେ ଏକଳ ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସିଲା, ଯେତେବେଳେ କି ଦୁହଁ ଦୁହୁଁ ଛାତ୍ରି କିଏ ବି ରହି

ସମ୍ବୋହନ ଶକ୍ତି ଥିଲା କେଜାଣି..... ସେମାନେ ବାବାଙ୍କ ପଦ ବନ୍ଦରେ
କରି ଅଚିରେ ଅନ୍ତର୍ହତ ହୋଇଗଲେ ଅନ୍ତକାର ବକ୍ଷରେ । ପବିତ୍ର ମନ୍ତ୍ରର
ଉଚ୍ଚରଣ ଆଉ ଅନୁରଣନ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ମନରେ
ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲା ଅହେତୁକ ବିଶ୍ୱାସ ଆଉ ସମ୍ମନ । ସେମାନେ ଆଉ
ପଛକୁ ଫେରି ଅବଲୋକନ କରିବା ଭଳି ଧୂଷତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା
ସ୍ଥିତିରେ ନଥୁଲେ । କେତକୀ ଏକଳଯରେ ତାହଁ ରହିଥିଲା ତା'ର ଚିର
ଜୀବିତ ପୁରୁଷକୁ । ଉକ୍ତିତ ହୋଇ ସେ ଶୁଶ୍ରୁଥିଲା ପବିତ୍ର ମନ୍ତ୍ରଧୂନି ।
ହୋମାଗ୍ରି ରକ୍ତମା ଶିଖାର ପ୍ରତିପଳନରେ ସେ ଦିଶୁଥୁଲେ ସ୍ଥିଯା
କାମଦେବ ଭଳି । ସେ କ୍ରମଶଃ ଅନୁଭବ କଲା, ଦୀର୍ଘ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ଧରି
ଜଡ଼ିବୁତ ଥିବା ତା'ର ନାରୀମୁଲଭ କାମନା ବାସନା ଉଚକିତ
ହୋଇଦୟୁଛି ଆସେ ଆସେ । ଏକ ତାବୁ ଦଶନର କ୍ଲାଳା ଓରି ଆଉ
ଯାଉଛି ତା'ପାଦଦେଶରୁ କଟିତଳ, ଜାନୁସନ୍ଧି, ବକ୍ଷ, ଗ୍ରାବା ଓସ ଆଉ
କପୋଳଦେଶରୁ । ଏ କି ମଧୁର କ୍ଲାଳା ! ସତେଜ ଆଗ୍ନେଯରିର
ଉଚ୍ଚପୁ ଲାଭା ସଞ୍ଚିତ ହେଉଛି ତା'ର ଶରୀର ଉପତ୍ୟକାର ପ୍ରତିବି
କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ । କି ତାବୁତା !! ସେ ଆଉ ଲୋଟି ଯିବନ୍ତି ତ
ତଳେ ! ତା'ର ଅନୁରତ ଯୌବନର ଗୁରୁଭାରରେ !! ଏକ
ଅଲୋକିକ ଅନୁଭବ ନେଇ ତା' ଅଖ୍ୟ ବୁଜିହୋଇ ତଳେ ଲୋଗିଯିବା
ଆଗରୁ ଦୁଇଟି ବଳିଷ୍ଠବାହୁ ତାକୁ ତୋଳିନେଇ ଶୁଆଇଦେଲା ଏକ
କୁଶଶୟା ଉପରେ । ଯାଙ୍କିକ କ୍ରିୟାର ଶେଷମନ୍ତ୍ର ଉଚାରଣ ସହ ଏଥର
ହୋମାଗ୍ରି ମଧ୍ୟ ନିର୍ବିପିତ ହୋଇ ସାରିଥିଲା । ଚାରିଆତେ ଖାଲି ଅନ୍ତାର
ଆଉ ଅନ୍ତାର । ସେଇ ଘନ ଅନ୍ତକାର ଭିତରେ କେତକୀ ତା'ଶରୀର
ଉପରେ ଏକ ବହୁ ପରିଚିତ ମଧୁର ସର୍ଗକୁ ଅନୁଭବ କଲା । ସେଇ
ଅନୁଭବରେ ସେ ପୁନର୍ବାର ଅନୁଭବକଲା ତା' ଶରୀରର ଦାବାଗ୍ରି
ଭଳି ପୁଲକିତ ରୋମାଷ ନଖରୁ ଶିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ସେ ଆଉ ଗୋକ୍ର
ପାରିଲାନି । ନିଜକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଲା ନିଜର ପ୍ରିୟତମ
ପୁରୁଷ ପାଖରେ । ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ । ନାରୀ
ଜୀବନର ଅନୁକ୍ରମ ଶୁଧା ପ୍ରଶମିତ ହେବାପରେ ବାବାଙ୍କ କୋଳରେ
ପରମ ସୁଷ୍ଠୁ-ସୁମୁଦ୍ରରେ ଦୁରିଗଲା ସେ କିଛିକଣ । ରାତ୍ରିର ଚର୍ବିଥି
ପ୍ରହର ବିତିଯିବାପୂର୍ବ କେତକୀକୁ ଦୃଢ଼ ଆଳିଗନରେ ଆବଶ୍ୟକରି
ଅଜସ୍ତୁ ବୁମନରେ ପ୍ରାଣସିଦ୍ଧ କରି ବାବା କହିଲେ - ପ୍ରାଣପ୍ରିୟେ !
ଜୀବନରେ କେବେ ବି ଭାବିନ୍ତଥିଲି ତୁମସହ ଆଉ ଦେଖାହେବ ବୋଲି ।
ତୁମ ବିନା ସଂସାରତ୍ୟାଗୀ ହେବାପରେ ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ ହେଲି । ତୁମକୁ
ଭୁଲିବା ପାଇଁ ଦୈହିକ କ୍ଲେଶ ବରଣ କରି ଅନେକ କୁଳସାଧନା ମଧ୍ୟ
କଲି । କିନ୍ତୁ ଏଠି ତୁମକୁ ହୋଇଥାଏ ଦେଖୁଦେବାପରେ ସେ ସମସ୍ତ
ସଂୟମତା ଆଉ ବକ୍ରସାଧନା ନିମିଷକେ ବରପା ପରି ତରଳିଗଲା ।
ଆଜି ତୁମର ସାନ୍ତ୍ଵିଧ ଯଦି ପାଇନଥାନ୍ତି ତେବେ ଆମଶ୍ରୂଷା ନେଇ
ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ଅଥବା ଅନୁଶୋଚନାର ନିପାତନରେ
ଆମହତ୍ୟା କରି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଆଜି ମୁଁ ସବୁଜିକ୍ଷି ପାଇଗଲି । ଆଉ
ମୋ ମନରେ କିଛି କାମନା ନାହିଁ ପ୍ରିୟେ ! ତୁମେ ମୋ ପ୍ରାଣଠୁ ଅଧୁକ
ପ୍ରାଣପ୍ରିୟା । ତୁମର ଭଲପାଇବାକୁ ପାଥେୟକରି ମୁଁ ଆଜି ପୁଣି
ଫେରିଯିବି ଅଗମ୍ୟ ହିମାଳ୍ୟର ସେଇ ନିଭତ ଗରି ଗମ୍ଭୀର । ମୁଁ ପଣି

ତପଣ୍ଡରଣ କରିବି ଆର ଜନ୍ମରେ ତୁମକୁ ପାଇବା ପାଇ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ପାଇଁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିବି ତୁମ ଆସିବା ପଥକୁ । ଏହାକହି ସାରିବା ପରେ ବାବା ଲକ୍ଷ୍ୟକଲେ ଏକ ଶାତଳ ତହୁ ଆଛନ୍ତିକରି ରଖିଛି କେତକୀକୁ । ତା'ର ସୁନ୍ଦର ଚନ୍ଦ୍ର ଦୟରୁ ଅବିରତ ଗଠିତାଳିଛି ଧାର ଧାର ଲୁହ । ନିଜର ଉଦ୍‌ଗତ ଅଶ୍ଵକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ରୋକିମେଇ କେତକୀର କପୋଳ ତୁମନ କରି ସେ ପୁନରାୟ କହିଲେ - ହେ ପ୍ରିୟେ ! ମୁଁ ଜଙ୍ଗା କଲେ, ତୁମକୁ ନେଇ କୁଆଡ଼େ ବି ତାଳି ଯାଇପାରିବି । କିନ୍ତୁ ଏହା କେବେ ବି ଠିକ୍ ହେବ ନାହିଁ । ମୁଁ ତାହା କେବେ ବି କରିବି ନାହିଁ । କାରଣ ଶାରୀରିକ ଭାବରେ ତୁମେ ଏବେ କାହାର ପନ୍ଥ । କାହାର କୁଳବଧୂ । ତୁମ ସମର୍ପତ ମନ-ପ୍ରାଣ-ଶରୀରକୁ ପାଇ ସାରିବା ପରେ ମୋ ମନରେ ଆଉ ସାମାନ୍ୟତମ ଅବସୋଧ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆଜି ସ୍ୟାମ ସମ୍ପର୍କୀୟ ତୁମର ସମର୍ପଣ ଭାବକୁ ନେଇ । ମୁଁ ସର୍ବାଞ୍ଜଳି କରଣରେ ଆଶାର୍ପାଦ କରୁଛି - ତୁମେ ପୁତ୍ରବତୀ ହୁଅ ! ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନାରୀ ଥଥା ଜନନୀ ହେବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଲାଭକର । ସେତେବେଳରୁ ପୂର୍ବ ଆକାଶରେ ଲାଲ ମୁକ୍ତ ମୁକ୍ତ ସ୍ୱର୍ଘ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ଆସିଲାଣି । କେତକୀକୁ ଲାଗିଲା ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ହାତ ତାକୁ ଛିଣ୍ଣାଇ ଆଣି ତା'ମଥାରେ ବୋଲିଦେଲା ସିଦ୍ଧୁର ବିହୁରିଏ କରି । ନିଜକୁ ବଢକଷ୍ଟରେ ସମ୍ମାଳି ମେଉ ମେଉ ସେ କମିତ ଗଲାରେ କହିଲା-ପ୍ରିୟେ ! ମୁଁ ଆଜି ଦିନରିଏ ରହିଗଲେ କ'ଣ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ ! ମୋ ମନକଥା, ମୋ ହୃଦୟର କଥା ତୁମେ କ'ଣ ଥରେ ଶୁଣିବ ନାହିଁ ? ବାବା ବିଚିତ୍ର କଷ୍ଟରେ ଉଭର ଦେଲେ - ନାହିଁ ପ୍ରିୟେ ! କମ୍ପିନ କାଳେ ଏହା ସମ୍ବନ୍ଧ ନୁହେଁ । ମୋତେ ଆଜି ହଁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ ମୋର ଡପୋତ୍ତୁମିକୁ । ବୋଧହୁଏ ପରମସାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିଲା ତୁମ ଜୀବନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଉଚିତିବା ପାଇଁ । ସେଇ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁପ୍ରେରିତହୋଇ ମୁଁ ମୋ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରିଛି ପ୍ରିୟେ ! ଏଣିକି ମୋତେ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ ଏଇ ମୁହଁର୍ଭରେ... ଆମ ପୁଅକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ତୁମେ କେବେବି ଆସିବ ନାହିଁ ପ୍ରିୟ ? ଶୋକାଙ୍ଗନ କଷ୍ଟରେ ପଚାରିଲେ କେତକୀ । ନା ପ୍ରିୟେ ! ଚିରଦିନ ତୁମ ମନ-ପ୍ରାଣ-ଶରୀରରେ ବଞ୍ଚିରହିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଯେଉଁ ପ୍ରତିବୂପ ତୁମ ପାଖରେ ଛାତି ଯାଉଛି, ସେ କେବଳ ତୁମର ହୋଇ ରହୁ । ଆମର ପବିତ୍ର ପ୍ରେମର ପ୍ରତାଙ୍କ ହୋଇ ସେ ତୁମକୁ ମୋ କଥା ସଦାସର୍ବଦା ମନେ ପକାଇ ଦେଉଥାଉ । ମୋର ଆମିକ ସଭାରୁ ଏହାକୁ କେହି ତୁମକୁ ଅଲଗା କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ପାଇଁ କେବଳ ମୋର । ଏଇ ଜନ୍ମରେ ଆମ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ସମର୍କର କିଛି ମାନେ ହଁ ନାହିଁ ପ୍ରିୟେ ! ତେଣୁ ଆମ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ସମର୍କ ଏକ ନାମହାନ ବିବରିତ ସମର୍କ ହୋଇରହୁ ଏଇ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ଏହା ଆଉକେହି ନ ଜାଣୁ । ସଂଗୋପିତ ହୋଇ ରହିଯାଉ ଆମ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ କାହାଣୀ । ବିଦାୟ ପ୍ରିୟେ..... ।

+ସରକାରୀ ବାଲିକା ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ
ତହୁରି, ଗଜପତି, ୧୯୩୭୯୮୮୮୮୮୮

ମନ୍ଦିର ମହାକି

ଟିଟି କହେ ଦୁଇଷ୍ଠ କଥା

ପଡ଼ି, କୁଣ୍ଡିଛନ୍ତି, ବହିଗୁଡ଼ିକ ପାଇ ବାପା ନିଷ୍ଟମ ଖୁସି ହେବେ । ଏକରେ ଏକାକିଦ୍ଵର ସାହାରା, ଦୂରୀୟତଃ ଜରାଜି ଭାଷାର ପରଚନ ବିଦ୍ୟାନ ଶିକ୍ଷକ, ସେବାତ୍ମିକ ପଡ଼ି, ମୁନାକ୍ତ ଠିକ୍ ପଢେଇ ମଣିଷ ଜରିପାରିବେ ।

ମୁନା ଖୁସି ଥାଏ ମାଆ ସହ ଓଡ଼ିଆ ସ୍କୁଲ ଯାଇ, ପାଠ ପଢୁଥିବା ପିଲାଙ୍କ ପାଠ ପଡ଼ି, ଅକ୍ଷର ଶିଖି, ରଚନା ଲେଖି, ମଧ୍ୟାର୍ଥ ଭୋଜନ ଖାଇ, ଓଡ଼ିଆ ପଢୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସହଜ ଓ ସାବଳୀଙ୍କ ଭାବେ ମିଶି ଆମନ୍ଦ ନେଉଥାଏ, ଯଦିଓ ସେ ଜାଣିଥାଏ ଖୁବ ଅଛି ଦିନ ପରେ ତାକୁ ଜୀବାଜୀ 1 ମାଧ୍ୟମ ସ୍କୁଲରେ ପଡ଼ିବାକୁ ହେବ।

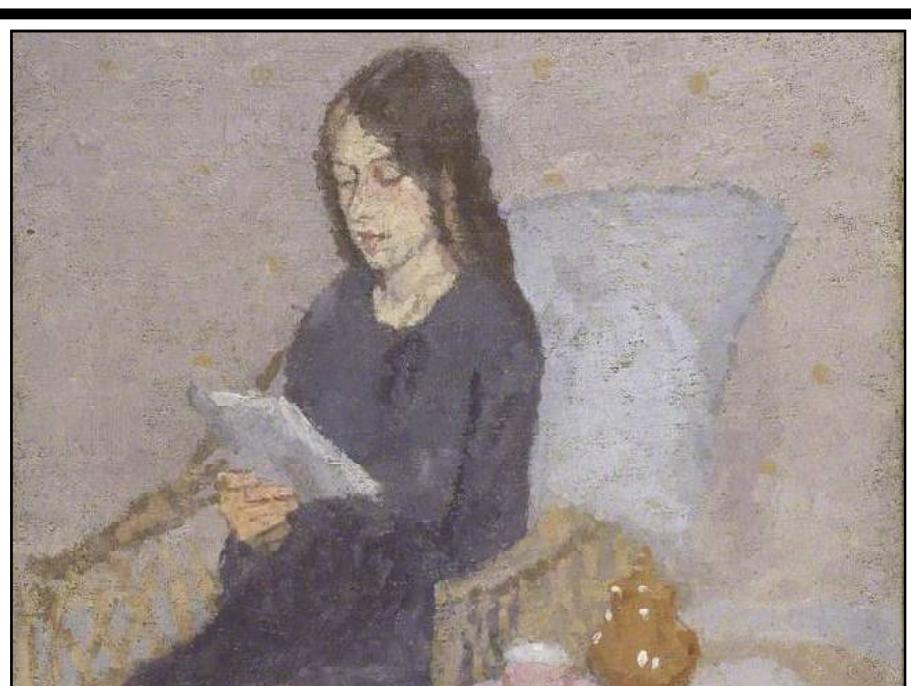
ସେଦିନ ଉଷା କୁଟୀରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭାଷା ଜ୍ଞାନ ପରାକ୍ରାନ୍ତ କରିବାକୁ ଯାଇ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଚିଠିଟିଏ ଲେଖିବାକୁ କହିଥିଲେ । ପିଲାଙ୍କୁ ବୁଝେଇଦେଇଥିଲେ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ମନ୍ଦିର ଗଲେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଯେମିତି ମନେ ମନେ କିଛି ମାତ୍ର, ସେମିତି ତୁମ ମନକଥା ଖୋଲି ଚିଠି ଆକାରରେ ଲେଖିନେବ । ସମସ୍ତେ ଲେଖୁସାରି ଖାତା ଦେଲେ କିନ୍ତୁ ମୁନା ଦେଲାନି । ଉଷା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଲେନାହିଁ କାରଣ ମୁନା ତ ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଂଳାଳି ପାଧମ ସ୍ଵର୍ଗରେ ପାଇବ ।

ଜେକେ ବିମଳେନ୍ଦ୍ର ଭାବି ଚିତ୍ତ ହେଉଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସମୟର ଜୀବାଜି ଭାଷାର ଉଚ୍ଚାରଣରେ ଏତେ କୁଣ୍ଡଳ
ନଥିଲା । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ ପ୍ରନାଭନ୍ଦୀଏସନ୍ ବୋଲି କହୁଥିବା ଶବ୍ଦଟି ସେତେବେଳେ ବନାନ ଉପରେ
ପର୍ଯ୍ୟବେଶିତ ଥିଲାଦେଲେ, ଆଜିର ଉଚ୍ଚାରଣ ଖୁବ ଭିନ୍ନ । ତାଙ୍କ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଵରବର୍ଣ୍ଣ ଓ ବ୍ୟଞ୍ଜନବର୍ଣ୍ଣର
ପ୍ରଯୋଗ, ଉଚ୍ଚାରଣଶୁଣି, କୋଉଠି କୋଉ ଶବ୍ଦରେ କୋଉ ସ୍ଵରବର୍ଣ୍ଣ ବା ବ୍ୟଞ୍ଜନବର୍ଣ୍ଣ ଥିବା ଶବ୍ଦର ଉଚ୍ଚାରଣ
ବେଳେ କୋଉ ଲିପି ବା ଅକ୍ଷର ଉଚ୍ଚାରଣ ହେବନାହିଁ, ଏ ନିୟମ ମଧ୍ୟ ଥିଲା, ଯେମିତିକି ଗର୍ଭମେଣ୍ଟ ନକହି
ଆମେ ଗର୍ଭମେଣ୍ଟ କହୁଥିଲୁ । ଏବେ କିନ୍ତୁ ସେହି ଗର୍ଭମେଣ୍ଟ । ଏତେ ସବୁ କଥାର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏହା ଯେ ଆମ
ଉଚ୍ଚାରଣ ଜୀରେ ଭାଷାଭାଷୀ ଅଞ୍ଚଳ ପରି ହେବା ଉଚିତ ଲକ୍ଷ ନେଇ କହିବା ଶିଖିଲେ, ବିଦେଶରେ ରହିବା,
ଚଳିବା ସହ ଚାକିରୀ କରି ଅବସ୍ଥାପିତ ହେବାରେ ଅସୁବିଧା ନଥିବା । ତଥାପି, ବିମଳେନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଅଭୁଆ ଅଭୁଆ
ଲାଗୁଥିଲା, ଆଜି କାଳିର ଜୀବାଜି ଉଚ୍ଚାରଣ ଓ କିଛି ବଦଳିଥିବା ଗ୍ରାମାରକୁ ନେଇ । ଏହି ସବୁ କଥା ଭାବି ଭାବି

ବହିଟି ଖୋଲି ଦେଖୁଛି ତ ଚିଠିଏ । ମୁନା ଲେଖୁଛି ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଓ ଶୁଦ୍ଧ ଓଡ଼ିଆରେ ।

ଘରକୁ ବିମଳେନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପୁଅ ଆସିଥାଏ । ଉଷା ନିଜ ସ୍କୁଲ ପିଲାଙ୍କ ଖାତା ଦେଖୁ କିଏ କଣ ଲେଖୁଛି ପ୍ରତିବନ୍ଦୁ

କହି ହସି ହସି ଗଢିଯାଉଥାଏ । ଗୋଟିଏ ପିଲା ଭଗବାନ୍ତଙ୍କୁ, ଲେଖୁଣ୍ଡ ଭଗବାନ ମତେ ମୋବାଇଲଟିଏ କରିଦିଅ । କାରଣ ମୋବାଇଲ ହିଁ ମୋ ବାପା ମାଆ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ କିଛୁ ମୁଁ ନୁହେଁ । ମୋ ସହ ହସ ଖେଳ, କଥାବାର୍ତ୍ତା

ଛାଡ଼ି ବାପା ମାଆ ସବୁବେଳେ ମୋବାଇଲ୍ ସହ କଥା ହୁଅଛି ତ, ମୁଁ ମୋବାଇଲ୍ଟିଏ ହୋଇଗଲେ, ବାପା ମାଆଙ୍କ ସେହି ଆଦର ପାଇପାରନ୍ତି । ଏକଥା ଶୁଣି ଉଷା ଓ ପ୍ରଶବ ଚିତ୍ତିତ ହୋଇପାରିଲେ । ତାଙ୍କ ପୁଅ ମୁନା ଓ ମୁଖ୍ୟମାନୀ ଓ ମୁହଁ ପିଲାଙ୍କ ଓ କାହାର କାହାର କାହାର ।

କଣ ଲେଖୁଥାନ୍ତା ଭାବୁ ଭାବୁ, ବମଳେନ୍ଦ୍ର ବଜାଇ ଦେଲେ ମୁନାର ରଚନା ।
ମୁନା ଲେଖୁଥିଲା, ହେ ପ୍ରଭୁ ମୋ ବାପା ମାଆଙ୍କୁ କୁହ ସେ ମତେ ଓଡ଼ିଆ ସ୍କୁଲରେ ପଡ଼ାନ୍ତୁ । ନିଜେ ମାମା ଖାଲି ସମୟରେ ମୋବାଇଲରେ ବ୍ୟଷ୍ଟ ପୁଣି ଜେଜଙ୍କୁ ମୋ ଝରାଜି ପଢ଼ା ବହି ଦେଇ ଏତେ ବ୍ୟଷ୍ଟ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ସେ ମଧ୍ୟ ମୋ ସହ ଆଗ ଭଳି ମିଶ୍ର ନାହାନ୍ତି, ଗପ କହୁନାହାନ୍ତି କି ଆକାଶରେ କେଜେମା କୋଉଠି ଅଛି କହିଲୁ ମୁନା ପଚାବୁନାହାନ୍ତି । ପୁଣି ବାପା ଘରକୁ ଅଛ ଦିନ ପାଇଁ ଆସିଲେ, ମାମା ସହ କଣ ଝରାଜିରେ କଥା ହୁଅଛି ମୁଁ ବୁଝିପାରେନା । ମୁଁ ଝରାଜି ପଢ଼ି ବିଦେଶରେ ଚାକିରି କରି ବାପାଙ୍କ ଭଳି ଘରେ ନିଜ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଅତିଥି ହେବାକୁ ଚାହେନା ପ୍ରଭୁ । ଉଷା ଓ ପ୍ରଶାବ ହତବାକ ତଜେଜେ ବିମଳେନ୍ଦ୍ର କାହିଁ ପକାଇଥିଲେ ।

+ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ, ପୁରୀ
ମୋ: ୭୦୦୮୯୪୯୯୧୫

